

Bemærkninger til lovforslaget

Formålet med lovforslaget er beløbsmæssigt at begrænse adgangen til ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst at fradrage ensidigt påtagne løbende ydelser til modtagere, der ikke er fuldt skattepligtige her til landet.

Gældende regler.

Efter ligningslovens § 14, stk. 2, kan udgifter til løbende ydelser, såsom underholds- og aftægtsydelser, som den skattepligtige (personer, selskaber, foreninger m.v.) har forpligtet sig til at udrede, fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

De løbende ydelser, kan være led i en *gensidigt* bebyrdende aftale, som f.eks. indgås i forbindelse med generationsskifte i landbruget i form af en aftægtsforpligtelse.

De løbende ydelser kan også være *ensidigt* påtagne som gave eller arveforskud. Sådanne ensidige ydelser kan f.eks. have til formål at forsørge yderens forældre eller søskende. Endvidere kan der være tale om ensidige ydelser til f.eks. religiøse samfund, foreninger m.v.

I praksis er der fastlagt nærmere regler for, hvilke indholdsmæssige og formelle krav der skal være opfyldt, for at ydelser kan anses for løbende og dermed fradragsberettigede.

Fradragsretten for løbende ydelser omfatter ikke ydelser til ægtefælle og livsarvinger samt til familiefonds, hvis yderen har påtaget sig forpligtelsen ensidigt som gave eller arveforskud. Sådanne ydelser er ikke fradragsberettigede, jfr. ligningslovens § 14, stk. 3. Underholdsbidrag til ægtefælle og børn er dog under visse betingelser (separation, skilsmisse m.v.) fradragsberettigede i medfør af ligningslovens §§ 10 og 11.

Efter ligningslovens § 14, stk. 5, kan der under visse betingelser gives fradrag for løbende ydelser til et barnebarn, forudsat at den ene af barnebarnets forældre eller begge er afgået ved døden. Det-

te fradrag kan dog ikke overstige 3.000 kr. pr. barnebarn.

Baggrunden for lovforslaget.

I de senere år har reglerne i ligningslovens § 14, stk. 2, givet anledning til betydelige problemer.

Problemerne opstår især i tilfælde, hvor der er tale om ensidige ydelser til modtagere i udlandet, og disse problemer har været behandlet i flere forskellige forbindelser.

En af socialministeriet i april 1973 nedsat arbejdsgruppe vedrørende udenlandske arbejderes sociale og samfundsmæssige tilpasning her i landet fremkom således i oktober 1974 med en indstilling om den skattemæssige behandling af gæstearbejderes forsørgelseskontrakter. Herefter skulle der kun indrømmes fradrag i anledning af forpligtelseserklæringer, såfremt modtageren af de løbende ydelser var fuldt skattepligtig til Danmark.

Indkomstskatteudvalget beskæftigede sig med fradraget efter reglerne i ligningslovens § 14, stk. 2, som led i en almindelig gennemgang af selvangivelsesfradragsene. Som en del af et mere omfattende forslag om begrænsning af fradragsene på selvangivelsen blev det foreslået at afskaffe fradragsretten for ydelser i henhold til forsørgelseskontrakter, jfr. den foreløbige redegørelse fra indkomstskatteudvalget i august 1976 (betænkning nr. 780/1976).

Det fremgår af betænkningen, at reglerne om forsørgelseskontrakter har givet anledning til en del kritik og til betydelige administrative vanskeligheder, specielt for så vidt angår fradrag for løbende ydelser til pårørende i udlandet. Det nævnes således, at det kan være vanskeligt for danske myndigheder at kontrollere, om kontrakten reelt er bindende for den pågældende yder, og at underholdsydelserne ofte delvis vil medgå til underhold af den pågældendes hustru og børn, som på grund af de særlige leveforhold i hjemlandet hyppigt har fælles husstand med de personer, der efter kon-